

je to totiž fakt šichta s tou Talířovou.

Ve středu, že si vezmu tu předvánoční dovolenou. A budu pít. A taky se budem vánočně procházet. Jenže to jsem zapomněla, že vánočně se procházet jde s kdekým, ale ne s Talířovou. To rozhodně teda ne. To je spíš tak jako silvestrovskej mejdan, než vánoční procházka ☐

Ráno jsme si pěkně fšící tři pospali a já se probudila do jiskřivýho rána - byla jinovatka! Aspoň jinovatka, když ne sníh, že jo. Takže šup do hadrů a jde se ven, ať pak můžu páchat těsto. Den před tím jsem upíkla rohlíčky a linecký a teď mě čekaly išlový dortíčky a oříškový hvězdičky. Pár těch rohlíčků jsem nechala na ráno Brtníkoj na stole. On je sice nesnědl, ale na oplátku mi nechal na lince snídani. Chlebíček a šunku. A k mému velmi milému potěšení chlebu tentokrát nenarostly nožičky a dokonce i plný počet rohlíčků na stole zůstal. To se teda madam tužila!!!

Venku pak taky se teda tužila. Nevím proč, doposud to nedělala, ale asi má potřebu pořád dávat do placu nějaký to zlobení, takže teď poslední dobou, je to tak 14 dní se zaměřila - ale opravdu zaměřila - na to, že bude lítat k popelnicím. To není, že jdeme kolem a ona by tam zašla. Ne, ona za tím záměrně uteče. Sport asi. No takže to jsme měli tedy zajímavý oživení toho ranního procházení, protože každěj barák má u sebe pochopitelně prostor pro poplenice, že. Mno. Nic. Ono se to ochodí. Jen teda pro Rumíčka opět trochu otrava ☐ .

Zapluli jsme pak radši dolů k rybníčkům a vykašlali se na ní a udělali si čas a prostor pro sebe a jí nechali, ať si tam rachtá. A.. i ráchá, páč prostě Tali no. Takže jak vidí vodu, je v ní. Když pak dolítla za námi na louku a chtěla se rásit s Rumoušem, bylo i na něm vidět, že je z ní otrávenej a jasně jí dával najevo, ať si to strčí do někam. Tak nastalo velký divení. I u mě ☐ . A byla jsem ráda, že se mnou drží Rumíček basu.

Pak se k nám na chvíli přidružil parsoněk z vedlejšího vchodu a tak si měla možnost zařadit. Rumíček jí tedy chtěl dělat garde, ale protože to je můj rozumnej pán, nechal si vysvětlit, že jí má nechat být a všímat si svýho. Byla jsem ráda za tuhle situaci. Jednak proto, že ona měla možnost si pohrát a poběhat s někým jiným, a druhak pro to, že jsem si zase mohla utužit to, že pokud si Rumíček nechce hrát, nechá jí její vlastní prostor a kamarády a nebude jí do toho mluvit, aby nevznikal zbytečný napnelismus. Tali to rozbalila ve velkým stylu a parson

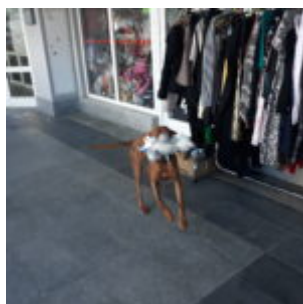
pak dostal vzteka, že jí nemůže chytit. Smála se mu přes záda a následně ho odvedla k rybníčkům. Kde se na něj přesně ve svém stylu vykašlala a šla si rejdit do rákosí, protože to je ta nej zábava. Lepší než nějaký pes ☐ . Parsoněk stál a nechápal proč zničehož nic to takhle utnula. Doběhl zpátky, zběžně se pozdravili s Rumíčkem a šlo se dál. My už teda domů. A kupodivu v plném počtu, páč na zapískání se ta koza dostavila.

Doma se pak dostavila snídaně a následně mazali na pelechy a chrápat a já? Matlat ty těsta. Šlo mi to pěkně od ruky, takže mi vznikl krásný prostor pro to, abych splnila Rumíčkovi slib, který jsem mu dala pár dní předtím při jedné večerní procházce. Že si spolu zajdeme nakupovat. Do dětského bazárku. Páč! Při té večerní procházce mě Rumíček nasměroval, že chce jít korzovat do podloubí. Kde jsou ty krámky a právě i ten bazárek. A uuuuutikal, utikal přímo k němu a hopíkal před výlohou, kde je těch plyšáků celičká hromada. A on je pochopitelně šééécičky potřebuje. Dokonce i tlapičkou zkoušel, ešivá ty dveře by se neotevřely. A když neotevřely, napadlo ho vyzkoušet jakousi bílou krabici /asi na elektriku?/?/, která je přidělaná vedle na zdi. ☐ Zcela pochopitelně se zlatá brána neotevřela a tak jsem mu slíbila, že se tam někdy vydáme. Jenže, oni zavírají v pět a to já teprv chodím domů.... takže až teď došlo na splnění slibu. Jako správná vižla je to komunikativní tvor, takže když jsem mu nastínila kam jdeme, mohl se přeskočit radostí a poté, co jsme vyšli z domu uuuuž mazal honem honem tam. Až jsem musela jeho radost krotit, protože nás čekal přechod rušný ulice a tramvajového pásu. Když jsme došli před krámkem, byl už úplně u vytržení. Nicméně musel ještě chvíli počkat. Do krámku jsem ho vzít nemohla. Domluvila jsem se s paní majitelkou a šla kramařit do výlohy a hledat plyšáky bez korálkových očíček a čumáčků a podobných vymožeností. Ulovila jsem úžasnou zebrou a kachnu v kloboučku a peleríně, zacvakla devadesát kaček a

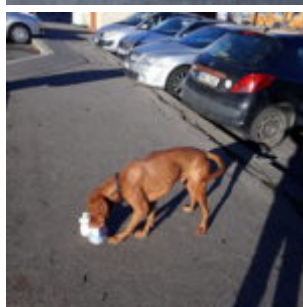
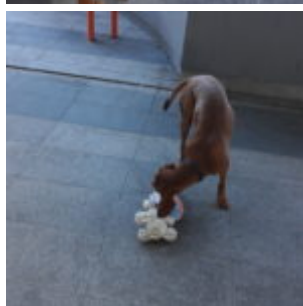
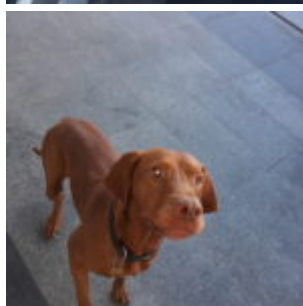
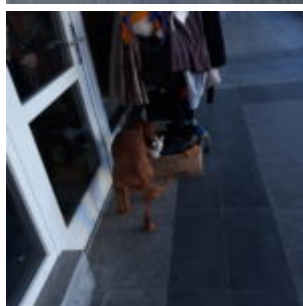
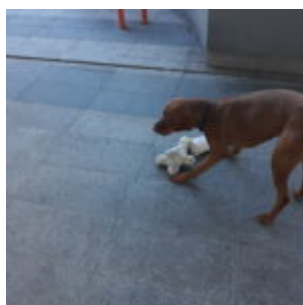
A venku k pobavení paní prodavačky, další zákaznice a širokého okolí vybuchnul zrzavej granát. Toooooooooooooo bylo radosti, toooo bylo nadšení, drapnul jednu, pak druhou hračku, narval si to do té kušny a rejdil tam před krámem, až si ho tam fotily-jak paní prodavačka, tak paní zákaznice ☐ . Byl ščaaaastná bleška zrzatá, hopíkal, chlubil se, nosil, točil se v preclíku do kolečka, tancoval, chlubil se, hopíkal..... no prostě ztělesněný štěstí. A pochopitelně si oba plyšáky poté hrdě nesl ulicema a všem, kdo měli zájem /občas i těm co by asi zájem úplně původně neměli, ale pak už museli, páč je vždycky zapojil ☐ / se děsně chlubil, jak bohatej von je pán a že má to, co voni nemaj a nikdá mít ani nebudou. Ale! Pozor - museli se enem koukat. Stejnak tak paní sousedka, kterou jsme potkali u domu.

Rumíček má pravdu,

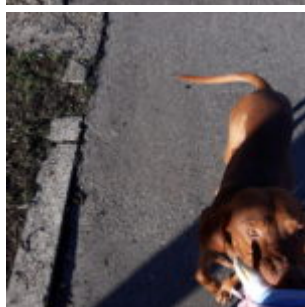
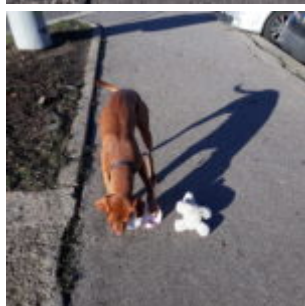
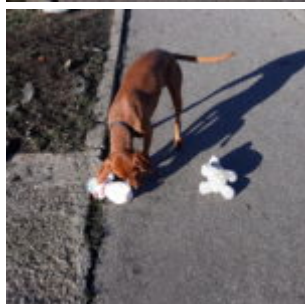
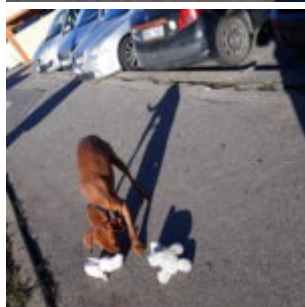
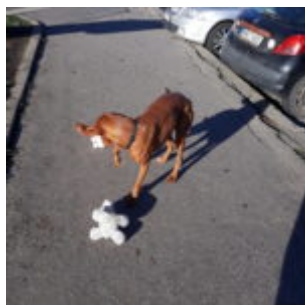
Enem koukat pani, koukat a vobdivovat. Půjčovat von nebude. □ A koukat navíc enem tak zlehýnka, aby se mu náááhodou ti plyšáci nerozplynuli, když má takový bohatství, že jo. No - tak nekupte mu to, když von si to tak užívá. A proč hned dva?? No to asi není nutný psát, že jo. Pořád se tak snažím ji naučit si hrát a ne demolovat a hlavně nepolykat.

Rumíček má pravdu,

Rumíček má pravdu,

A pochopitelně, že stejný vzrůšo pak nastalo po příchodu domů, kde nás přivítala Flekatice.

Oj joj, tý radosti. Na zebrou teda ať zapomene, to bylo striktně daný, ale kachnu s kloboukem a pelerínou ať si teda pučí. Rejdili oba bytem jak életrický myši, žouželili plyšáky a chodili chlubitě bytem sem a tam. Tohle už se teda od Rumíčka naučila. Chodit a ukazovat k obdivování. Už to nespokne hned z první. A taky si to chvilku i žouželí a zabíjí to, bičuje se tím. Pravda s kachnou v peleríně se moc nenabíčuje, ale zabíjet se kachna dá, páč pelerína se pěkně třepotá. Tak jsme si tak fšící chvilku hráli a pak jsem nás začala vypravovat ven.

Tali už tak nějak upouští od toho, že je za tu poměrně klidnou a snadněji ovladatelnou a jeví snahu vrátit se ke starým pořádkům. Takže opět nutno tužit hlasivky. Ale na druhou stranu reaguje už jinak, je-li volána k pořádku. Občas teda □ Mno. Tak jako začátek byl takový trošku zbrklý, jak je jí vlastní a bylo nutno přidat na tom důrazu. Ale pak jsem ji prostě mohla nechat u rybníčků a jít s Rumíčkem napřed a ona se sama od sebe k nám přidala. Stejně jako minule jsem prubla to, že se půjde k sámošce na volno. Dobrý. I čekačka před sámoškou, kde oba zůstali a já šla "pryč" a kolem chodili lidi. Rumíček si pak stříhnul svou oblíbenou prolejzačku stojanem na kola a Tali dostala ještě trochu té důvěry a šla ještě kousek bezvodítkově. A stejně tak za silnicí, v momentě kdy dokázala ovládnout svoje pouzení k přemetání a jít relativně v pohodě, odepla jsem ji z vodítka a k mému překvapení to docela šlo. Jen teda hlasivky občas musely být slyšet, to ano. No a tím pádem jsme došli volnovolně k poli, kde jsem oznámila, že... BALONKY. Ooojojooiiiíííííííí. To byl teda řev. Asi jako kompenzace za to, že se ovládala, tak fakt řvala jak protržená přehrada. □ A tak jsme tam zůstali poměrně dlouho. Využila jsem jejího rozpoložení a nadšení ze hry a párkrát jsme si zahráli na schovávání míčku v roští a oba pěkně hledali Stačili se v tom poli, kdy povolila jinovatka, slušně zaprasit a oba měli slušivé botičky z bahýnka. Velikou radost jsem měla □ .

Pak přišel moment pro takovou vnitřní tichou radost, protože poprvé za tu dobu co ji máme, se podařilo, že navolno pochodovala opravdu se mnou a nevzala kramle směr křoví. Vzácný to jev, který bych si měla asi hýčkat. Odměnou jí bylo to, že s košíkem jsem ji do toho křoví pustila ať si šmejdí. A odměnou od ní pro mě pak bylo to , že když při svém šmejdění probíhala kolem mne nechala se docela slušně přivolat. Dvakrát za sebou. O tom, že pak se mnou z toho křoví i dobrovolně vypochovala si zase budu nechávat dlouhodobě zdát :-). Pak jsme měli/y trochu slabší chvilku, kterou jsme si vykompenzovali trošku usilovným cvičením a pak velkovolno. Jdi a dělej si co chceš, my si jdeme s Rumíčkem pospolu. A já vytáhla z batohu..... kachnu v klobouki! Jejejejejeééééé to bylo zrzavý radosti najednou. A tak jsme si spolu hráli. Tali se na nás jednou přišla i podívat. Hm???

Pak jsme se už pomalu s Rumíčkem vydali k domovu a já si řekla, že ji volat nebudu a zkusím to nechat na ní. Tak to úplně nevyšlo, ale po zapískání a mým krátkým dechovým cvičení na uklidnění, se ozval dusot a přirítlo se flekatý stádo s omluvným xichtem, že mu to trochu dýl trvalo. To беру. No..... a pak..... jsme..... prostě..... helejte..... ŠLI. Fšickni tři!! A nebylo nutno ji lovit, a nebylo nutno ničehož.

Jenže nebyla by to Tali, aby prostě neudělala něco, čím to pokazí. Vyjdeme z polí a jdeme všichni hezky, normálně společně, aby jí zase škublo a vzala kramle. Jen tak, čistě ze sportu. Nezareagovala ani trochu. Tak jsem si dala bobříka mlčení a v tichosti si jí našla. Myslela si původně, že mě uběhá, ale já, narozdíl od ní, tu výdrž mám. Ona ne, takže jsem pak po ní hrábla a měla zatraceně velkou smůlu. No. A pak jsme to šly napravit, aby bylo jasné, že když se jde pěkně pohromadě, je to přeci jen výhodnější, než utíkat. A dál už jsme šli zase spokojeně a společně všichni tři. Jen si to prostě nemohla odpustit. Na plácku u kláštera se oba museli zase společně zrasit, tak jsem tam jen tak stála a čekala, až je to přejde a pouze korigovala, kudy mají létat. Jistota je jistota, takže když dolítali, šla na chvíli na vodítku a za silnicí jsem ji zase pustila. Poslala jsem je oba napít se do potůčku, protože měli z honičky jazyky až na vestě, přes to, že bylo frišno. Doma jsem zjistila, že oproti plánu máme časovou rezervu a tak jsme ještě vyběhli za barák na louku si zablblnout. Když jsme se vrátili a já je odhnojila z toho bláta, flákli s sebou zase na pelechy a já měla volný ruce na to vykrajování a pečení. Fajn dovča to byla.